

„'t Is plicht, van Buren, anders niet. Maak nu maar gauw voort.”

In een oogenblik had Jozef zich in een pak gestoken, dat hij zijn beste noemde. 't Was de beste maatstaf, waarnaar men zijn rijkdom kon afmeten en dokter Hartman, wien dit niet ontging, schudde medelijdend het hoofd en nam het besluit, den ouden zanger de gemaakte en nog te maken visites niet in rekening te brengen.

„Ik ben zóó terug, dokter,” en de oude verliet de woning, zonder er een oogenblik aan te denken, dat hij een jong gehuwd dokter bij een jeugdig meisje achterliet, iets, wat de oude man anders niet zoo licht doen zou. Hij had zoo zijn eigen principes, dat heb-je meer van oude menschen.

Om den tijd wat op te korten, haalde Hartman een nieuwsblad uit zijn zak en begon te lezen. Spoedig was hij zoo in zijn lektuur verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe een licht geritsel in de bedstee het teeken was, dat Judith was ontwaakt. Voorzichtig richtte zij zich op en tuurde door de opening der bedgordijnen.

Ontsteld liet zij zich terug vallen en dacht: „Hoe, de dokter hier en grootvader weg? Zou hij naar den directeur zijn gegaan en zeggen, dat”

Bij de gedachte alleen, dat hare gissing mogelijkheid zou kunnen zijn, kneep zij de lippen stijf oopen, als wilde ze iets, wat haar op de tong brandde, onderdrukken. Toch deed ze een lichten kreet hooren en hoe ook verdiept in zijn nieuwsblad, dit ontging den dokter niet. Snel wendde hij het hoofd en zag, hoe de gordijnen zich bewogen.

Hij legde de courant op de tafel, stond op, schoof de gordijnen op zij en sprak op zachten toon:

„Is u wakker, juffrouw van Buren?”

„Ja, dokter.”

„Mag ik even” en hij nam haar pols in de hand en telde.

„U is koortsig, juffrouw, en vreeselijk opgewonden. U moet rust houden.”

„Maar dokter,” vloog Judith op, „ik ben beter, ik gevoel mij volstrekt niet zwak.”

„Sinds wanneer is juffrouw van Buren dokter geworden?”

Judith zweeg en tuurde naar de zoldering.

„Als u rust houdt, volstrekt rust, dan kan u spoedig genezen zijn,” vervolgde Hartman en dit meende hij. De onrustbarende teekenen op het gelaat der zieke waren verdwenen en de polsslag viel hem mee.

„Ik geloof u, dokter,” en Judith richtte zich half op, zoodat haar de lokken om het hoofd golfdén, „ik geloof u, dokter, maar geloof mij nu ook, ik gevoel mij hersteld. Ik ben in staat om van avond”

„Zwijg daarvan, juffrouw, daar is natuurlijk geen denken aan. U heeft met dat onmogelijke te begeeren uw grootvader veel verdriet gedaan. Wees ervan overtuigd, dat de tocht naar den directeur hem nog zwaarder valt dan u het wegblijven.

„Zeker, dokter, maar u weet niet wat het zeggen wil, van het tooneel weg